

Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Na današnji dan 1999. godine umro Hrvatski general-bojnik Mate Šarlija

Mario Strinavić · Friday, January 31st, 2020

Mate Šarlija Daižda (15. ožujka 1929 - 31. siječnja 1999.)

31. siječnja 1999. godine umro je Hrvatski general-bojnik Nijaz Batlak-Daidža, također poznat kao Mate Šarlija.

Njegov ratni put ga je kao mladog čovjeka pratio kroz stvaranje i obranu Nezavisne Hrvatske Države. Te nakon pada Hrvatske 1945.g. u emigraciji surađuje i sudjeluje sa Hrvatskim emigrantima u rušenju Jugoslavije te stvaranju nove Hrvatske države. U kojoj sudjeluje u obrani kao pripadnik Hrvatskih snaga.

Oduvijek je zasebe tvrdio da je Hrvat Islamske vjeroispovijesti. Među prvima je upozoravao Muslimane u BIH na opasnost od Jugoslavenstva i atonomaštva koje je zastupao Izetbegović.

Daiža se protivio Hrvatsko-Muslimanskom sukobu, vječna želja mu je bila granica na Drini te kao pravi Hrvatski domoljub nije vjerovao niti Bobanu niti Izetbegoviću. Visoko odlikovan od Hrvatskog predsjednika i vrhovnika F. Tuđmana.

Pravo ime mu je Nijaz Batlak. U Hrvatsku dolazi 1991. Promaknut je u čin brigadira i postavljen za zapovjednika Sektora Dubrovnik. Početkom 1992. Daidža je postao zapovjednik pukovnije „Kralj Tomislav“, postrojbe HVO-a, s kojom je namjeravao preko Igmana deblokirati Sarajevo „za dva dana“.

Obitelj mu je podrijetlom iz okolice Goražda, u istočnoj Bosni. Otac mu je radio na željeznici. Rođen je u Konvalima pored Dubrovnika. Tajanstvene je prošlosti.

U njegovim službenim dokumentima stajalo je da je rođen 15. ožujka 1929. u Zvekovici pored Cavtata. Također, Batlak je tvrdio da se od 1941. do 1945. borio u formacijama NDH kao zastavnik Ustaških jurišnika, da je sudjelovao u bitci na Lijevče polju.

Nakon te bitke partizani su ubili njegova oca tako što su ga potkovali i bacili u jamu a njega su, kako je kazao, zarobili i poslali u kakanjski rudnik koji je u to vrijeme bio partizanski logor na zlu glasu. Nakon toga je sve do 1956. proveo u vojnom zatvoru u blizini Mostara.

Nadimak Daidža dobio je po ujaku (daidža) s kojim je provodio dječjačke dane. Od 1941. do 1945. bio je pripadnik u vojnim formacijama NDH. Borio se kao zastavnik Ustaških jurišnika. S njima je sudjelovao u bitci na Lijevče polju, kada je uhićen.

Pred njegovim očima partizani Srbi su mučili njegovog oca. Potkovali su ga i takvog ga bacili u jamu. Mladog Nijaza Batlaka su poslali u zatočeništvo u kakanjski rudnik koji je onda bio partizanski logor na zlu glasu. Biva zatvoren do 1956. godine u vojnom zatvoru u blizini Mostara.

O njegovom bijegu iz Jugoslavije, odlasku u Španjolsku gdje je završio vojnu akademiju, kao i emigrantskom životu u SAD-u se zna vrlo malo. Vjeruje se da je bio ratnim plaćenikom u Južnoj Americi i na Bliskom istoku. U Americi je upoznao kasnijeg hrvatskog predsjednika Tuđmana. O tome je govorio: "Pružali smo mu punu potporu i dali do znanja da cijelo iseljenišvo stoji uz njega. U njegovu sam ideju pomirbe svih Hrvata vjerovao kao u samog Boga."

U Hrvatsku je došao 1991.. Dočekao ga je Gojko Šušak. U veljači iste godine je otišao u Sarajevo jer je želio organizirati obranu Sarajeva. Potom se pod lažnim identitetom ušao u Crnu Goru, odakle je snimao neprijateljske položaje i pregovarao s mjesnim Albancima u Baru i Ulcinju.

Nakon toga slijedi ratnički angažman u dubrovačkoj okolini i Čepikućama. Imenovan je prvim zapovjednikom južnog bojišta, a koncem listopada 1991. ga se promiče u čin brigadira HV-a.

Osnovao je dobrovoljačke pukovnije "Kralj Tomislav", kasnije preustrojenu u elitnu HVO-ovu postrojbu "Ludvig Pavlović", i "Crvenkapice", koja se kasnije preustrojila u elitnu HVO postrojbu "Nahid Kulenović", čiji su bojovnici, njih 160, otvorili obroč oko Goražda i ušlo u taj grad. "Bojna Krajišnika" iz te pukovnije kasnije se pridružila

obrani Bihaća.

U svibnju 1992. je Mate Šarlija namjeravao sa svojim postrojbama preko Igmana **deblokirati Sarajevo**. Uvjeren u svoje profesionalno ratničko iskustvo i sposobnost svojih vojnika, jamčio je da će za dva dana razbiti обруč oko Sarajeva.

Međutim, zapovjedništvo Armije BiH je zabranilo HVO-u prolaz kroz Konjic i time spriječilo Šarlijine namjere. Izlika zapovjedništvu Armije BiH za to je bila "da ih ustaše neće oslobađati".

Nedugo potom doživo je prometnu nesreću u Ljubuškom. Dok se oporavljao krajem 1992. premješten je u Zagreb, u logistiku. Nakon potpisivanja Washingtonskog sporazuma, radio je u hrvatskom veleposlanstvu u Sarajevu kao savjetnik za međunacionalne odnose.

Umirovljen je 1996. Umro je 31. siječnja 1999. Pokopan je na zagrebačkom groblju Mirogoj uz najviše vojne i državne počasti. Piše [kamenjar](#)

Mario Strinavić

This entry was posted on Friday, January 31st, 2020 at 7:58 pm and is filed under [Aktualno](#), [Branitelji](#) You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Responses are currently closed, but you can [trackback](#) from your own site.